

Arrest

nr. 192 954 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
3. X

wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, met als wettelijke vertegenwoordigers hun ouders X en X, op 23 juni 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten. U bent geboren op (...) in Nuradilovo (Dagestan) en bent dus minderjarig. U bent de dochter van R'. G. (...) (O.V. (...)) en L'. G. (...) (O.V. (...)) en de zus van L. G. (...) (O.V. 5.930.299) en A. G. (...) (O.V. (...)).

Elf jaar geleden kwam u naar België samen met uw ouders omdat uw vader in Dagestan problemen kende. Omwille van deze problemen vroegen uw ouders samen vier keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten, meer bepaald op 16 juni 2006, 8 oktober 2013, 27 juli 2015 en 11 augustus 2016. Elk van deze aanvragen resulteerde echter in een weigeringsbeslissing. De door uw ouders ingeroepen problemen werden immers ongeloofwaardig bevonden.

Op 23 februari 2017 diende u zelf een asielaanvraag in als minderjarige samen met uw broer A. (...) en uw zus L. (...) (die in België geboren zijn). U wil in België blijven en niet naar de Russische Federatie gaan omdat u hier naar school gaat, hier vrienden heeft en uw broer en zus in België geboren zijn. Verder bent u niet vertrouwd met de taal aldaar en kent u Rusland niet. Uw vader wijst erop dat hij u als een 'Belgisch kind' beschouwt en voegt eraan toe dat u in zijn land van herkomst niet voor dokter zal kunnen studeren omdat alles daar corrupt is.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw Russische geboorteakte, uw Belgisch bewijs van identiteit, twee schoolattesten, twee brieven van uw school, een schoolrapport, een getuigschrift lager onderwijs en een klasfoto.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar de Russische Federatie (het land waar u geboren bent) wil terugkeren omdat u in België naar school gaat en hier vrienden heeft, en omdat u Rusland niet kent en de taal niet machtig bent.

Om te beginnen verklaart u niet naar school te kunnen gaan in Rusland omdat de scholen daar vuil zijn en omdat u de taal niet zo goed kan (CGVS p. 5). Op basis van uw verklaringen en die van uw vader kan echter niet besloten worden dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat omdat u het Russisch onvoldoende machtig bent. Vooreerst kan erop gewezen worden dat nergens uit uw verklaringen of die van uw vader blijkt dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om zich het Russisch eigen te maken. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat u thuis met uw ouders soms nog Russisch spreekt (CGVS p. 5), zodat u op zijn minst een goede basiskennis van het gesproken Russisch heeft. Gevraagd of u het Russisch niet wat extra zou kunnen oefenen, verklaart u te denken van niet en dat dat toch moeilijk zal gaan (CGVS p. 5). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat het bijschaven van uw Russisch bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, blijkt hieruit geenszins dat het voor u fundamenteel onmogelijk zou zijn het Russisch verder onder de knie te krijgen. Ook uit de verklaringen van uw vader blijkt niet dat het voor u onmogelijk zou zijn om de taal verder onder de knie te krijgen. Hij verklaart immers dat u (en zijn andere kinderen) wel wat Russisch en Tsjetsjeens spreken, maar niet zo goed. Hij voegt eraan toe dat jullie familieleden uit de Russische Federatie wat lachen met jullie taal als jullie contact hebben met elkaar. Hij wijst erop dat zijn kinderen thuis onderling Nederlands praten en wat Nederlandse woorden gebruiken doorheen hun Russisch en Tsjetsjeens (CGVS p. 6). Dit neemt echter niet weg dat u met uw ouders tot op vandaag nog in het Russisch/Tsjetsjeens communiceert (zie boven). Bijgevolg kan op basis van de in het kader van uw asielaanvraag aangereikte elementen niet besloten worden dat het voor u onmogelijk zou zijn om u het Russisch (en/of Tsjetsjeens) verder eigen te maken. Verder kan evenmin worden geconcludeerd dat het feit dat u het Russisch (en/of Tsjetsjeens) onvoldoende machtig bent een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou vormen. In deze context wijst uw vader erop dat u 13 jaar bent en u daarom misschien vanaf de eerste klas zal moeten beginnen en dat ze dan gaan lachen met u omdat u zo groot zou zijn in een lagere klas (CGVS p. 7). Niettemin er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland de taal verder zou moeten leren en u als gevolg daarvan een achterstand zou hebben ten opzichte van andere leeftijdsgenoten geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in uw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt daarnaast aan dat de scholen in Rusland vuil zijn, dat is althans wat u gehoord heeft. Als u gevraagd wordt waarom dat een probleem zou zijn, verwijst u naar het feit dat u beter Nederlands dan Russisch spreekt (CGVS p. 5). Welnu, wat betreft de taal, kan meteen verwezen worden naar hierboven (zie boven). Over uw verklaringen dat Russische scholen vuil zijn, kan opgemerkt worden dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan worden vastgesteld dat vuile scholen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou inhouden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u wegens de te wensen overlatende hygiëne in Russische schoolgebouwen uw recht op onderwijs zou ontnomen worden.

Voorts wijst uw vader erop dat u later dokter wil worden, maar dat dat niet zal kunnen omdat er veel corruptie is in zijn land – volgens hem kopen dokters hun diploma in plaats van ervoor te studeren

(CGVS A. (...) p. 4). Ook dit element volstaat niet om in uw hoofde een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Uit de mate waarin bepaalde dokters zich zouden inlaten met corruptie in uw land van herkomst, kan immers geen intentie vanwege de Russische autoriteiten worden vastgesteld om de kinderen/studenten, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijk(e) onderwijs of opleiding te ontfangen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Het loutere feit dat corruptie voorkomt in een land of dat bepaalde mensen zich met geld een beroep/diploma zouden kopen (zoals uw vader verklaart), houdt op zich trouwens geen discriminatie in van mensen die de algemeen geldende regels wel volgen noch een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit van deze mensen. Bijgevolg volstaat ook dit motief niet voor de toekenning van internationale bescherming.

Ten tweede verklaart u dat u in de Russische Federatie bijna niemand kent, enkel familie, en dat u niets weet van Rusland (CGVS p. 5, 6). In deze context verklaart uw vader ook dat zijn kinderen (onder wie u dus) niets weten van Rusland en dat hij jullie als 'Belgische kinderen' beschouwt. Als hij gevraagd wordt wat hij daar precies mee bedoelt, zegt hij dat België een goed land is en je alles goed moet doen, dat twee van zijn kinderen in België zijn geboren en wijst hij nogmaals op de corruptie in Rusland ('Als je werkt, werk je. Als je studeert, studeer je. Als je in Rusland geld hebt, kan je makkelijk dokter of politie worden'). Als uw vader gevraagd wordt waarom het voor zijn 'Belgische kinderen' een belemmering zou zijn om naar de Russische Federatie te gaan, verwijst hij naar de problemen die hij daar destijds initieel gekend zou hebben en dat het daarom mogelijk is dat ze zonder vader zouden achterblijven (CGVS p. 6, 7 + CGVS A. (...) p. 4). Wat betreft zijn verklaringen over corruptie, kan verwezen worden naar hierboven (zie boven). Wat betreft zijn verklaringen over zijn eigen problemen, kan verwezen worden naar verderop in deze beslissing (zie onder). Voor het feit dat u in Rusland bijna niemand kent en ook niet vertrouwd bent met het land op zich, kan begrip worden opgebracht; immers, verhuizen naar een land waarmee men zelf geen rechtstreekse band (meer) heeft, vergt bepaalde inspanningen, aanpassingen en leidt mogelijk tot aanpassingsmoeilijkheden. Echter, noch u noch uw vader maakt aannemelijk waarom uw gebrek aan kennis van uw herkomstland in uw hoofde een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou inhouden bij terugkeer naar de Russische Federatie, en meer bepaald Dagestan. Op de vraag of u het daar niet zou kunnen leren kennen, verklaart u immers enkel dat u het niet weet (CGVS p. 6). Nergens uit uw verklaringen of die van uw vader blijken voldoende zwaarwichtige elementen om aan te nemen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u desondanks niet meer in staat zou zijn zich te houden aan de in uw herkomstland geldende wetten, regels en gebruiken. Bijgevolg volstaat ook dit motief niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Ten derde gaf u aan niet naar de Russische Federatie te willen gaan omdat u in België veel vrienden heeft (CGVS p. 5, 6). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, is dit motief onvoldoende zwaarwichtig om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Gevraagd of u in de Russische Federatie geen vrienden zou kunnen maken, verklaart u dat u het niet weet omdat u het hier leuker vindt en dat u geen Russisch kan (CGVS p. 6). Uit uw verklaringen dat u hier veel mensen kent, blijkt evenwel geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Bijgevolg kan omwille hiervan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden geconcludeerd. Voor wat betreft uw argument dat u geen vrienden zou kunnen maken omdat u de taal niet machtig bent, kan verwezen worden naar hierboven (zie boven).

Ten vierde verwijst uw vader doorheen zijn verklaringen verschillende keren naar de problemen die hij destijds in zijn vaderland gekend zou hebben. Hoewel zijn kinderen (onder wie u) niet echt van deze problemen weten – hij spreekt daar immers enkel over met uw moeder – geeft hij aan dat u omwille hiervan niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Het is volgens hem immers mogelijk dat u, uw broer, uw zus en uw moeder alleen zouden achterblijven als hem iets zou overkomen (CGVS p. 7 + CGVS A. (...) p. 4). Zelf verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u van uw vader hoorde dat hij in Dagestan problemen had met de politie, maar dat u er niet meer over weet (CGVS vragenlijst 28.02.2017 vraag 3.5). Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van de vier asielaanvragen van uw vader telkens een weigeringsbeslissing nam. De exacte motieven op grond waarvan het CGVS in het kader van de asielaanvragen van uw vader telkens tot deze conclusie kwam, werden op omstandige wijze uiteengezet in de verschillende weigeringsbeslissingen die in het kader van zijn opeenvolgende asielprocedures werden genomen – ook de asielaanvragen van uw moeder werden om dezelfde redenen telkens afgewezen. In het kader van uw eigen asielaanvraag brengt noch u noch uw vader enig element aan dat een ander licht zou werpen op de eerdere beoordeling van het door uw vader aangehaalde asielaanvraag. Zodoende kan uzelf op basis van dit element dan ook geen internationaal beschermingsstatuut worden toegekend. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van uw vader (en uw moeder) werden genomen, verwijst ik graag naar de informatie uit hun asielaanvragen, waarvan kopieën werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft – uw vader verwijst in deze context naar de oorlog die aan vele mensen het leven kostte (CGVS A. (...) p. 4) – blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing zouden kunnen wijzigen. Uw Russische geboorteakte, uw Belgisch bewijs van identiteit en de documenten in verband met uw scholen in België bevatten immers louter informatie over uw identiteit, uw opleiding en uw prestaties op school in België; die op zich niet betwist wordt.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus L. G. (...) (O.V. (...)) en uw broer A. G. (...) (O.V. (...)) besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) in Oudenaarde (België) en bent dus minderjarig. U bent de dochter van R'.G. (...) (O.V.(...)) en L'. G. (...) (O.V. (...)) en de zus van R.G. (...) (O.V. (...)) en A.G. (...) (O.V. (...)).

Uw ouders vroegen reeds vier keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten, meer bepaald op 16 juni 2006, 8 oktober 2013, 27 juli 2015 en 11 augustus 2016. Elk van deze aanvragen resulteerde echter in een weigeringsbeslissing. De door uw ouders ingeroepen problemen werden immers ongeloofwaardig bevonden.

Op 23 februari 2017 dient u zelf een asielaanvraag in als minderjarige samen met uw broer A. (...) en uw zus R. (...). U wil in België blijven omdat u hier geboren bent, hier veel vrienden heeft op school en het hier leuk is. U wil niet naar de Russische Federatie omdat u daar nog nooit geweest bent. Uw vader wijst er op dat u hier geboren bent en dat hij u als een 'Belgisch' kind beschouwt en voegt eraan toe dat u in zijn land van herkomst niet voor juf zal kunnen studeren omdat alles daar corrupt is.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw Belgisch bewijs van identiteit, een schoolattest, een brief van uw school en een klasfoto.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar de Russische Federatie (het land waar uw ouders vandaan komen) wil gaan omdat u hier geboren bent, hier veel vrienden heeft op school en het hier leuk is.

Voorafgaand dient de volgende opmerking gemaakt te worden. U bent in België geboren, uit een vader en moeder met het Russische staatsburgerschap en de Tsjetsjeense origine, die afkomstig zijn uit Dagestan, i.e. R'. G. (...) (O.V. (...)) en L'. G. (...) (O.V. (...)). U legt een Belgisch bewijs van identiteit neer waarop staat dat u de Russische nationaliteit heeft (document 1). Welnu, hiermee gepaard gaand, dient te worden vastgesteld dat een asielaanvraag moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, of, indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef – of in uw geval: het land waar uw ouders, bij wie u als minderjarige woont en die uw voogden zijn, vandaan komen (i.c. Russische Federatie).

Om te beginnen verklaart u dat u het heel leuk vindt op school in België omdat u daar kan spelen en knutselen. Als u gevraagd wordt of u in de Russische Federatie niet naar school zou kunnen, zegt u van enkel van niet ('ik weet niet wat ze zeggen. Dan weet ik het ook niet') (CGVS p. 3, 4, 5). Uit deze verklaringen kan evenwel niet afgeleid worden dat u in de Russische Federatie in de onmogelijkheid zou verkeren om naar school te gaan. In het verlengde hiervan kan gewezen worden op de verklaringen van uw vader die aangeeft dat zijn kinderen (onder wie u dus) beter Nederlands dan Russisch of Tsjetsjeens spreken (CGVS R. (...) p. 6). Op basis hiervan kan echter niet besloten worden dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat omdat u het Russisch en/of Tsjetsjeens onvoldoende machtig bent. Vooreerst kan erop gewezen worden dat nergens uit uw verklaringen of die van uw vader blijkt dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om zich het Russisch en/of Tsjetsjeens eigen te maken. Uit uw gehoor blijkt immers dat u met uw vader zelf nog in het Tsjetsjeens communiceert (CGVS p. 6), zodat u op zijn minst een goede basiskennis van het gesproken Tsjetsjeens heeft – iets wat uw vader overigens beaamt (CGVS p. 6). Ook uit de verklaringen van uw vader blijkt niet dat het voor u onmogelijk zou zijn om de taal verder onder de knie te krijgen. Hij verklaart immers dat u (en zijn andere kinderen) wel wat Russisch en Tsjetsjeens spreekt (spreken), maar niet zo goed. Hij voegt eraan toe dat jullie familieleden uit de Russische Federatie wat lachen met jullie taal als jullie contact hebben met elkaar. Hij wijst erop dat zijn kinderen thuis onderling Nederlands praten en wat Nederlandse woorden gebruiken doorheen hun Russisch en Tsjetsjeens (CGVS R. (...) p. 6). Dit neemt echter niet weg dat u met uw ouders tot op vandaag nog in hun taal communiceert (zie boven). Bijgevolg kan op basis van de in het kader van uw asielaanvraag aangereikte elementen niet besloten worden dat het voor u onmogelijk zou zijn om u het Russisch en/of Tsjetsjeens verder eigen te maken. Verder kan evenmin worden geconcludeerd dat het feit dat u het Russisch en/of Tsjetsjeens onvoldoende machtig bent een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou vormen. Niettemin er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland de taal verder zou moeten leren en u als gevolg daarvan een achterstand zou hebben ten opzichte van andere leeftijdsgenoten geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in uw hoofd geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts wijst uw vader erop dat u later juf wil worden, maar dat dat niet zal kunnen omdat er veel corruptie is in zijn land – volgens hem kopen mensen hun diploma in plaats van ervoor te studeren (CGVS A. (...) p. 4). Ook dit element volstaat niet om in uw hoofd een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Uit de mate waarin bepaalde mensen zich zouden inlaten met corruptie in uw land van herkomst, kan immers geen intentie vanwege de Russische autoriteiten worden vastgesteld om de kinderen/studenten, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijk(e) onderwijs of opleiding te ontfangen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Het loutere feit dat corruptie voorkomt in een land of dat bepaalde mensen zich met geld een beroep/ diploma

zouden kopen (zoals uw vader verklaart), houdt op zich trouwens geen discriminatie in van mensen die de algemeen geldende regels wel volgen noch een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit van deze mensen. Bijgevolg volstaat ook dit motief niet voor de toekenning van internationale bescherming.

Ten tweede verklaart u dat u niet in de Russische Federatie wil wonen omdat u daar nog nooit geweest bent en in België geboren bent (CGVS p. 3, 4, 5). In deze context verklaart uw vader ook dat zijn kinderen (onder wie u dus) niets weten van Rusland en dat hij jullie als 'Belgische kinderen' beschouwt. Als hij gevraagd wordt wat hij daar precies mee bedoelt, zegt hij dat België een goed land is en je alles goed moet doen, dat twee van zijn kinderen in België zijn geboren en wijst hij nogmaals op de corruptie in Rusland ('Als je werkt, werk je. Als je studeert, studeer je. Als je in Rusland geld hebt, kan je makkelijk dokter of politie worden'). Als uw vader gevraagd wordt waarom het voor zijn 'Belgische kinderen' een belemmering zou zijn om naar de Russische Federatie te gaan, verwijst hij naar de problemen die hij daar destijds initieel gekend zou hebben en dat het daarom mogelijk is dat ze zonder vader zouden achterblijven (CGVS R. (...) p. 6, 7 + CGVS A. (...) p. 4). Wat betreft zijn verklaringen over corruptie, kan verwezen worden naar hierboven (zie boven). Wat betreft zijn verklaringen over zijn eigen problemen, kan verwezen worden naar verderop in deze beslissing (zie onder). Voor het feit dat u in Rusland bijna niemand kent en ook niet vertrouwd bent met het land op zich, kan begrip worden opgebracht; immers, verhuizen naar een land waarmee men zelf geen rechtstreekse band (meer) heeft, vergt bepaalde inspanningen, aanpassingen en leidt mogelijk tot aanpassingsmoeilijkheden. Echter, noch u, noch uw vader maakt aannemelijk waarom uw gebrek aan kennis van uw herkomstland in uw hoofde een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou inhouden bij terugkeer naar de Russische Federatie, en meer bepaald Dagestan. Op de vraag of u het daar niet zou kunnen leren kennen, verklaart u immers dat u dat wel wil leren (CGVS p. 5). Nergens uit uw verklaringen of die van uw vader blijken voldoende zwaarwichtige elementen om aan te nemen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u desondanks niet meer in staat zou zijn zich te houden aan de in uw herkomstland geldende wetten, regels en gebruiken. Bijgevolg volstaat ook dit motief niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Ten derde gaf u aan niet naar de Russische Federatie te willen gaan omdat u in België veel vrienden heeft (CGVS p. 4, 5). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, is dit motief onvoldoende zwaarwichtig om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Gevraagd of u in de Russische Federatie geen vrienden zou kunnen maken, verklaart u dat u geen Russisch kan (CGVS p. 5). Uit uw verklaringen dat u hier veel vrienden heeft, blijkt evenwel geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Bijgevolg kan omwille hiervan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden geconcludeerd. Voor wat betreft uw argument dat u geen vrienden zou kunnen maken omdat u de taal niet machtig bent, kan verwezen worden naar hierboven (zie boven).

Ten vierde verwijst uw vader doorheen zijn verklaringen verschillende keren naar de problemen die hij destijds in zijn vaderland gekend zou hebben. Hoewel zijn kinderen (onder wie u) niet echt van deze problemen weten – hij spreekt daar immers enkel over met uw moeder – geeft hij aan dat u omwille hiervan niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Het is volgens hem immers zo dat u, uw broer en zus en uw moeder alleen zouden achterblijven als hem iets zou overkomen (CGVS R. (...) p. 7 + CGVS A. (...) p. 4). Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van de vier asielaanvragen van uw vader een weigeringsbeslissing nam. De exacte motieven op grond waarvan het CGVS in het kader van de asielaanvragen van uw vader telkens tot deze conclusie kwam, werden op omstandige wijze uiteengezet in de verschillende weigeringsbeslissingen die in het kader van zijn opeenvolgende asielprocedures werden genomen – ook de asielaanvragen van uw moeder werden om dezelfde redenen telkens afgewezen. In het kader van uw eigen asielaanvraag brengt noch u noch uw vader enig element aan dat een ander licht zou werpen op de eerdere beoordeling van het door uw vader aangehaalde asielrelaas. Zodoende kan uzelf op basis van dit element dan ook geen internationaal beschermingsstatuut worden toegekend. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van uw vader (en uw moeder) werden genomen, verwijs ik graag naar de informatie uit hun asielaanvragen, waarvan kopieën werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense

origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft – uw vader verwijst in deze context naar de oorlog die aan vele mensen het leven kostte (CGVS A. (...) p. 4) – blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing zouden kunnen wijzigen. Uw Belgisch bewijs van identiteit en de documenten in verband met uw school in België bevatten immers louter informatie over uw identiteit, uw opleiding en uw prestaties op school in België; die op zich niet betwist wordt.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus R. G. (...) (O.V. (...)) en uw broer A. G. (...) (O.V. 5.930.299) besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De derde bestreden beslissing ten aanzien van derde verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) in Oudenaarde (België) en bent dus minderjarig. U bent de zoon van R. G. (...) (O.V. (...)) en L. G. (...) (O.V. (...)) en de broer van R. G. (...) (O.V. (...)) en L. G. (...) (O.V. (...)).

Uw ouders vroegen reeds vier keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten, meer bepaald op 16 juni 2006, 8 oktober 2013, 27 juli 2015 en 11 augustus 2016. Elk van deze aanvragen resulteerde echter in een weigeringsbeslissing. De door uw ouders ingeroepen problemen werden immers ongeloofwaardig bevonden.

Op 23 februari 2017 dient u zelf een asielaanvraag in als minderjarige samen met uw zussen R. (...) en L. (...). U verklaart uw school in België leuk te vinden. Uw vader wijst er ook op dat u hier geboren bent

en dat hij u als een 'Belgisch' kind beschouwt en voegt eraan toe dat u in zijn land van herkomst geen politieagent zal kunnen worden omdat alles daar corrupt is.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw Belgisch bewijs van identiteit, twee schoolattesten, een brief van uw school en een klasfoto.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar de Russische Federatie (het land waar uw ouders vandaan komen) wil gaan omdat u het leuk vindt in België.

Voorafgaand dient de volgende opmerking gemaakt te worden. U bent in België geboren, uit een vader en moeder met het Russische staatsburgerschap en de Tsjetsjeense origine, die afkomstig zijn uit Dagestan, i.e. R'. G. (...) (O.V. (...)) en L'. G. (...) (O.V. (...)). U legt een Belgisch bewijs van identiteit neer waarop staat dat u de Russische nationaliteit heeft (document 1). Welnu, hiermee gepaard gaand, dient te worden vastgesteld dat een asielaanvraag moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, of, indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef – of in uw geval: het land waar uw ouders, bij wie u als minderjarige woont en die uw voogden zijn, vandaan komen (i.c. Russische Federatie).

In het kader van uw verwijzingen naar uw school in België (CGVS p. 2-3) kan gewezen worden op de verklaringen van uw vader die aangeeft dat zijn kinderen (onder wie u dus) beter Nederlands dan Russisch of Tsjetsjeens spreken en dat u (en zijn andere kinderen) wel wat Russisch en Tsjetsjeens spreekt (spreken), maar niet zo goed. Hij voegt eraan toe dat jullie familieleden uit de Russische Federatie wat lachen met jullie taal als jullie contact hebben met elkaar. Hij wijst erop dat zijn kinderen thuis onderling Nederlands praten en wat Nederlandse woorden gebruiken doorheen hun Russisch en Tsjetsjeens (CGVS R. (...) p. 6). Op basis hiervan kan echter niet besloten worden dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat omdat u het Russisch en/of Tsjetsjeens onvoldoende machtig bent. Vooreerst kan erop gewezen worden dat nergens uit uw verklaringen of die van uw vader blijkt dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om zich het Russisch en/of Tsjetsjeens eigen te maken. Uit de verklaringen van uw vader blijkt immers dat u met uw ouders tot op vandaag nog in hun taal communiceert (zie boven). Bijgevolg kan op basis van de in het kader van uw asielaanvraag aangereikte elementen niet besloten worden dat het voor u onmogelijk zou zijn om u het Russisch en/of Tsjetsjeens verder eigen te maken. Verder kan evenmin worden geconcludeerd dat het feit dat u het Russisch en/of Tsjetsjeens onvoldoende machtig bent een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou vormen. Niettemin er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland de taal verder zou moeten leren en u als gevolg daarvan een achterstand zou hebben ten opzichte van andere leeftijdsgenoten geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in uw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts wijst uw vader erop dat u later politieagent wil worden, maar dat dat niet zal kunnen omdat er veel corruptie is in zijn land – volgens hem kopen mensen hun diploma in plaats van ervoor te studeren en kan het dat u later als agent misschien zelf corrupt wordt (CGVS p. 4). Ook dit element volstaat niet om in uw hoofde een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Uit de mate waarin bepaalde mensen zich zouden inlaten met corruptie in uw land van herkomst, kan immers geen intentie vanwege de Russische autoriteiten worden vastgesteld om de kinderen/studenten, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijk(e) onderwijs of opleiding te ontfangen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Het loutere feit dat corruptie voorkomt in een land of dat bepaalde mensen zich met geld een beroep/diploma zouden kopen (zoals uw vader verklaart), houdt op zich trouwens geen discriminatie in van mensen die de algemeen geldende regels wel volgen noch een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit van deze mensen. Bijgevolg volstaat ook dit motief niet voor de toekenning van internationale bescherming.

Ten tweede verklaart uw vader dat zijn kinderen (onder wie u dus) niets weten van Rusland en dat hij jullie als 'Belgische kinderen' beschouwt. Als hij gevraagd wordt wat hij daar precies mee bedoelt, zegt hij dat België een goed land is en je alles goed moet doen, dat twee van zijn kinderen in België zijn geboren (waaronder u) en wijst hij nogmaals op de corruptie in Rusland ('Als je werkt, werk je. Als je studeert, studeer je. Als je in Rusland geld hebt, kan je makkelijk dokter of politie worden'). Als uw vader gevraagd wordt waarom het voor zijn 'Belgische kinderen' een belemmering zou zijn om naar de Russische Federatie te gaan, verwijst hij naar de problemen die hij daar destijds initieel gekend zou hebben en dat het daarom mogelijk is dat ze zonder vader zouden achterblijven (CGVS R. (...) p. 6, 7 + CGVS p. 4). Wat betreft zijn verklaringen over corruptie, kan verwezen worden naar hierboven (zie boven). Wat betreft zijn verklaringen over zijn eigen problemen, kan verwezen worden naar verderop in

deze beslissing (zie onder). Voor het feit dat u in Rusland bijna niemand kent en ook niet vertrouwd bent met het land op zich, kan begrip worden opgebracht; immers, verhuizen naar een land waarmee men zelf geen rechtstreekse band (meer) heeft, vergt bepaalde inspanningen, aanpassingen en leidt mogelijk tot aanpassingsmoeilijkheden. Echter, noch u, noch uw vader maakt aannemelijk waarom uw gebrek aan kennis van uw herkomstland in uw hoofde een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou inhouden bij terugkeer naar de Russische Federatie, en meer bepaald Dagestan. Nergens uit uw verklaringen of die van uw vader blijken voldoende zwaarwichtige elementen om aan te nemen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u desondanks niet meer in staat zou zijn zich te houden aan de in uw herkomstland geldende wetten, regels en gebruiken. Bijgevolg volstaat ook dit motief niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Ten derde verwijst uw vader doorheen zijn verklaringen verschillende keren naar de problemen die hij destijds in zijn vaderland gekend zou hebben. Hoewel zijn kinderen (onder wie u) niet echt van deze problemen weten – hij spreekt daar immers enkel over met uw moeder – geeft hij aan dat u omwille hiervan niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Het is volgens hem immers zo dat u, uw broer en zus en uw moeder alleen zouden achterblijven als hem iets zou overkomen (CGVS R. (...) p. 7 + CGVS p. 4). Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van de vier asielaanvragen van uw vader een weigeringsbeslissing nam. De exacte motieven op grond waarvan het CGVS in het kader van de asielaanvragen van uw vader telkens tot deze conclusie kwam, werden op omstandige wijze uiteengezet in de verschillende weigeringsbeslissingen die in het kader van zijn opeenvolgende asielprocedures werden genomen – ook de asielaanvragen van uw moeder werden om dezelfde redenen telkens afgewezen. In het kader van uw eigen asielaanvraag brengt noch u noch uw vader enig element aan dat een ander licht zou werpen op de eerdere beoordeling van het door uw vader aangehaalde asielrelaas. Zodoende kan uzelf op basis van dit element dan ook geen internationaal beschermingsstatuut worden toegekend. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van uw vader (en uw moeder) werden genomen, verwijs ik graag naar de informatie uit hun asielaanvragen, waarvan kopieën werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft – uw vader verwijst in deze context naar de oorlog die aan vele mensen het leven kostte (CGVS A. (...) p. 4) – blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van

een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing zouden kunnen wijzigen. Uw Belgisch bewijs van identiteit en de documenten in verband met uw school in België bevatten immers louter informatie over uw identiteit, uw opleiding en uw prestaties op school in België; wat op zich niet betwist wordt.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zussen R. G. (...) (O.V. (...)) en L. G. (...) (O.V. (...)) besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van de "beginnelsen behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van de "beginnelsen behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringplicht, van het "fair play-beginsel" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen evenmin aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partijen menen vooreerst dat de in het kader van hun asielaanvragen aangehaalde problemen van hun ouders in het land van herkomst niet zomaar aan de kant geschoven kunnen worden omdat de asielaanvragen van hun ouders afgewezen werden. Verzoekende partijen wijzen erop dat dit hun eerste asielaanvraag betreft, en dat er dan ook een volledig en diepgaand onderzoek plaats dient te vinden van alle objectieve stukken ter ondersteuning van de problemen van hun ouders. Gebeurlijke tegenstrijdige of onvolkomen verklaringen van hun ouders uit het verleden kunnen hierbij geenszins aangewend worden om zonder verder onderzoek hun eerste asielaanvraag af te wijzen. Het feit dat ook verzoekende partijen opmerkten dat hun vader problemen kende in hun land van herkomst, is volgens verzoekende partijen een duidelijke indicatie dat er wel degelijk problemen aan de orde zijn, *“omdat het toch een brug te ver zou zijn om zomaar te gaan voorhouden alsof de ouders van verzoekers hun eigen kinderen, verzoekers zomaar al die jaren zouden hebben voorgelogen”*.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat de door hun ouders voorgehouden problemen reeds uitgebreid onderzocht werden in het kader van hun eigen asielaanvragen. Evenwel werd door de commissaris-generaal in het kader van de vier asielaanvragen van hun vader telkens een weigeringsbeslissing genomen omdat geen enkel geloof gehecht kon worden aan de door hem voorgehouden problemen. De exacte motieven op grond waarvan de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvragen van hun vader telkens tot deze conclusie kwam, werden op omstandige wijze uiteengezet in de verschillende weigeringsbeslissingen die in het kader van zijn opeenvolgende asielprocedures werden genomen. Ook de asielaanvragen van hun moeder werden om dezelfde redenen telkens afgewezen. De Raad benadrukt dat verzoekende partijen, noch hun vader, in het kader van hun eigen asielaanvraag enig element aanbrengen dat een ander licht zou werpen op deze eerdere beoordeling van het door hun ouders aangehaalde asielrelaas, waardoor hen op basis van dit element dan ook geen internationaal beschermingsstatuut kan worden toegekend. Het louter gegeven dat verzoekende partijen tijdens hun

gehoren melding maakten van de problemen van hun vader volstaat allesbehalve om aan te tonen dat de door hun vader voorgehouden problemen in het land van herkomst wel degelijk geloofwaardig zijn.

2.2.7.1. Verder voeren verzoekende partijen aan dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, daar hun hele leven zich in België heeft afgespeeld en zij niet de minste binding hebben met Rusland. Zij betwisten bovendien dat zij een goede basiskennis van het gesproken Russisch zouden hebben. Zij spreken slechts enkele woorden Russisch/Tsjetsjeens en kunnen niets in het Russisch schrijven. Verzoekende partijen menen dat de inspanningen die geleverd zullen moeten worden om nog enige vorm van scholing te kunnen bekomen in het land van herkomst "*bovenmenselijk*" zijn. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd dat het feit dat kinderen het schrift van een bepaald land niet kennen aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid om een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in te dienen. Voorts onderstrepen zij nog dat zij geen kennis hebben over Rusland, meer specifiek de republiek Dagestan, waardoor zij aanpassingsmoeilijkheden zullen kennen. Bovendien zullen zij bij terugkeer ongetwijfeld als te westers beschouwd worden. Verzoekende partijen stellen dat het voor hen zeer moeilijk en zelfs onmogelijk zal zijn om zich aan de aldaar geldende wetten te houden. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen nog naar de verregaande corruptie in het land van herkomst.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich met bovenstaand betoog grotendeels beperken tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissingen niet kan weerleggen.

De Raad onderstreept dat, hoewel er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar hun land van herkomst bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, het feit dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun herkomstland de taal verder zouden moeten leren en zij als gevolg daarvan een achterstand zouden hebben ten opzichte van andere leeftijdsgenoten geen intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in hun hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat de inspanningen die zij zullen moeten leveren "*bovenmenselijk*" zijn, maken zij geenszins aannemelijk, temeer daar uit hun verklaringen wel degelijk kan worden afgeleid dat zij op zijn minst een goede basiskennis hebben van het gesproken Russisch, daar zij thuis met hun ouders soms nog Russisch spreken. Tevens blijkt nergens uit dat hun gebrek aan kennis van hun land van herkomst in hun hoofde een intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou inhouden bij terugkeer naar de Russische Federatie, en meer bepaald Dagestan. Noch blijken uit hun verklaringen of die van hun vader voldoende zwaarwichtige elementen om aan te nemen dat zij dermate verwesterd zouden zijn dat zij niet meer in staat zouden zijn zich te houden aan de in hun herkomstland geldende wetten, regels en gebruiken. Evenmin brengen zij concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij er problemen zouden kunnen kennen omdat zij er als te verwesterd zullen worden beschouwd. Wat betreft de verwijzing naar de corruptie in het land, wijst de Raad er nog op dat dienaangaande in de bestreden beslissingen reeds terecht gesteld wordt dat het loutere feit dat corruptie voorkomt in een land of dat bepaalde mensen zich met geld een beroep/diploma zouden kopen, op zich geen discriminatie inhoudt van mensen die de algemeen geldende regels wel volgen noch een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit van deze mensen, waardoor dit motief evenmin volstaat voor de toekenning van internationale bescherming.

Ten slotte wijst de Raad verzoekende partijen er nog op, waar zij stellen dat het feit dat kinderen het schrift van een bepaald land niet kennen aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid om een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in te dienen, dat de bestreden beslissingen een weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiair beschermde betreffen, en aldus geen betrekking hebben op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

2.2.8.1. Verder opperen verzoekende partijen dat verwerende partij in haar beslissingen zomaar ten onrechte tal van zaken opwerpt zogezegd ten nadele van verzoekende partijen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag. Verzoekende partijen vinden het in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten hun asielaanvraag te weigeren. Hierbij treedt er een duidelijk gevaar van willekeur op, gezien zowel de

verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig dan wel onvoldoende.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij alle door verzoekende partijen in het kader van hun asielaanvraag aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte elementen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.12. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op *“eenzijdige inzichten”*.

2.2.9. Wat het betoog van verzoekende partijen betreft dat van hen niet verwacht kan worden dat zij alle elementen die zij aanbrengen ook effectief met stukken bewijzen, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissingen erover wordt gerept dat van verzoekende partijen verwacht wordt dat zij alle elementen die zij aanbrengen met stukken kunnen aantonen. Derhalve mist dit argument feitelijke grondslag.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen nog stellen dat in Dagestan tot op heden verschillende problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.11. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat er in Dagestan tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en dat de situatie aldaar ernstig en precair is. Hun leven is er dan ook ten eerste in gevaar. Verzoekende partijen menen dat geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan. Verder bemerkt zij nog dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*.

Verzoekende partijen verwijzen naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Dagestan, stellen dat de situatie er ernstig en precair is en dat hun leven er ten eerste in gevaar is. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus”* betreffende *“Dagestan – Veiligheidssituatie”* van 28 februari 2017 (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1), blijkt dat een deel van het aanwezige geweld

geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De motivering dat er actueel in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10, stuk 14 (delen 9 en 10) en stuk 15 (delen 9 en 10)), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 12 mei 2017 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door hun advocaat en hun voogd (vader). De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT